

Tinget, jeg tilhører, at de ere blevne modtagne med blandede Følelser, og disse Følelser have vel faaet et nogenlunde adækvat Udtryk i et billedligt Udtryk, som hidrører fra Pressen, at disse Lovforslag vidne om Mangel paa Mod hos Regeringen til at tage Tyren ved Hornene. Der er blevet sagt, at den i Stedet for har taget Tyren ved Halen. De Indvendinger, der paa den Maade have kunnet anføres mod Skatte-lovforslagene, kunne ikke paa samme Maade anføres mod dette Lovforslag.

Jeg er enig med saavel den højtærede Finansminister i hans Tale forleden, som med den ærede Ordfører for Flertallet (P. T. Nielsen) og flere andre, at der her ikke er Tale om Skatteleve, her er kun Tale om, at Staten driver en stor Transportforretning, og dette Lovforslag drejer sig om, hvordan Fordelingen af Udgifterne til denne Transportforretning skal være mellem Skatteyderne og Brugerne af selve Transporten. Vi befinde os for Øjeblikket i en Situation, hvor der skal skaffes Midler tilveje, og hvor det neppe gaar an at lægge mere paa Skatteyderne end højst nødvendigt, og saa drejer Lovforslaget sig her om at lægge en vis Brøkdel paa dem, der benytte Transportforretningen, køre paa Banerne. Det er i sig selv en Tanke, som ikke finder principiell Modstand fra den Side, jeg tilhører. Man har ogsaa i Aften haft det Spørgsmaal til Diskussion, hvorvidt Prisen paa en Jernbanebillet er en Skat eller ej. Som sagt, jeg er ganske af den højtærede Finansministers Mening, at det ikke er nogen Skat, og jeg finder det selvfølgelig, at naar man ikke betaler mere for en Ydelse, end den er værd, betaler man ikke Skat. Naar man betaler mere, f. Eks. naar der er Tale om et kommunalt Gasværk, der drives for at give Kommunen Overskud, betaler man Skat ved det, som er betalt for meget. Naar man som i dette Tilfælde betaler mindre, end Ydelsen er værd, betaler ikke den, der køber Billetten, Skat, men den, der ved Skatteydelsen sætter ham i Stand til at faa den billigere, end Præstationen er værd, og saa kunne vi paa den Maade vistnok fuldt vel tale om en Jernbaneskat. Og jeg agter netop at omtale denne Jernbaneskat, som i Virkeligheden findes, paa en noget lignende Maade som ved Finanslovens 1ste Behandling; den udredes ikke af dem, der bruge Jernbanerne, men af dem, der ved deres Ydelser sætte Staten i Stand til at drive Banerne med saa lave Priser, at de give betydeligt Underskud.

Flere ærede Medlemmer, blandt andre

det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang), have her talt, som om der var Spørgsmaal om at paalægge Samfundet som saadant nye Byrder. Det kan der ikke være Tale om. Det danske Samfund som saadant er lige rigt, hvad enten det er Skatteyderne, der betale Billetterne, eller det er dem, der køre paa Jernbanerne; der er kun Tale om Fordelingen indenfor Samfundet. Naar man taler om en Husmandskone og andre, som skulle udrede mere, ere de da formentlig ogsaa Skatteydere, og i saa Tilfælde vil det ogsaa gælde for deres Vedkommende, at hvis de faa en Forøgelse af deres Udgifter til den ene Side, faa de en Formindskelse til den anden Side. Om det ene vil opveje det andet, vil være forskelligt i de enkelte Tilfælde. Der kan selvfølgelig diskuteres teoretisk om, hvor vidt det er samfundsgavnligt at lade Statsbanerne køre til overordentlig meget lave Takster, end der kan dække Udgifterne, men Forudsætningen for at diskutere herom maa dog formodentlig være den, at Staten har Raad til at drive Banerne paa den Maade. Har den Raad til at bringe det Offer, kan der siges adskilligt til Fordel for, at man gør baade Banebilletterne for Personer og Bane-fragterne for Gods saa billige som muligt. Der kan efter min Mening ikke just siges det, som er gjort gældende og nævnt i Aften, at man uden videre kan tage Landevejene frem som en Parallel, det bliver en fuldstændig skæv Parallel. Det, som det offentlige, Staten eller Kommunen tilvejebringer, nemlig Landevejene, er noget, den enkelte Mand vanskeligt kan tilvejebringe, det er farbar Grund til at køre paa. Noget ganske lignende tilvejebringer det offentlige paa Søen, ved at det foretager Opmudringer, fjerner Grunde saa vidt muligt og andre Hindringer, anbringer Belysning i Farvandene, saa at Vejen er til Stede og kan benyttes. Skulde man opstille noget tilsvarende for Banernes Vedkommende, maatte det være det, der stemmer med denne Teori af Professor Scharling, som det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) nævnede, nemlig, at Staten tilvejebragte Banelegemerne og sagde: Vær saa god, I som køre paa Landevejene, kør saa, og saa kører man selv, det vilde være det fuldstændig tilsvarende. Nu har det sine Vanskeligheder, fordi man paa Banerne ikke saadan kører med Enspændere, men helst skal køre i lange Tog, det er vanskeligt at benytte Banerne paa samme Maade som Søfartsvejene og Landevejene, og det har saa givet Anledning til, at man